

РЕШЕНИЕ

№ 14846

гр. София, 09.09.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 170 СЪСТАВ, в публично заседание на девети юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: РОЗАЛИНА Г. БОТЕВА

при участието на секретаря ПЕТЯ АСП. ПЕТРОВА
като разглежда докладваното от РОЗАЛИНА Г. БОТЕВА Гражданско дело № 20211110159596 по описа за 2021 година

Производството е образувано по искова молба, подадена от „*****“ АД против *****, с която по реда на чл. 422 ГПК са предявени обективно кумулативно съединени положителни установителни иски, с правно основание по чл. 410, ал. 1, т. 2 КЗ вр. чл. 49, ал. 1 ЗЗД и чл. 86 ЗЗД.

Ищецът извежда съдебно предявените субективни права при твърдения, че между него и собственика на л.а. м. „*****“ съществувало застрахователно правоотношение, възникнало въз основа на договор за застраховка “Каско”, с предмет л.а. м. “Каско”, с период на застрахователно покритие 29.03.2016г.- 28.03.2017г. Същият навежда твърдения, че в срока на застрахователно покритие, на 29.06.2016г. на Обходен път II, преминаващ през гр. *****, АЕЦ *****, селата ***** и *****, в района между гр. ***** и с. *****, настъпило пътнотранспортно произшествие (ПТП), което представлявало покрит застрахователен риск, при което л.а. м. „*****“, преминал през необозначена, небезопасна и несигнализирана неравност по пътя, представляваща дупка на пътното платно. Вследствие на настъпилото ПТП на лекия автомобил били нанесени материални щети, по предна и задна лява гума. В изпълнение на произтичащите от договора за застраховка задължения, застрахованият уведомил ищцовото дружество, за което била образувана щета № *****. При извършен оглед на автомобила било констатирано наличието на увреждания по автомобила, описани в сравнителна експертиза по щетата. В резултат на посоченото, било определено застрахователно обезщетение в размер на 1353,59 лева за извършване на необходимите ремонтни дейности по автомобила. Застрахователят предявил претенцията си пред

***** , която стопанисвала пътния участък, където настъпило ПТП. До настоящия момент ответникът не бил удовлетворил предявената претенция.

При изложените фактически твърдения, ищецът моли съда да постанови решение, с което да признае за установено по отношение на ответника съществуването на вземането му за сумата 1353,59 лева, представляваща регресно вземане за платено по застрахователна полица № ***** застрахователно обезщетение по щета, образувана при ищеца под номер ***** за ПТП, настъпило на 29.06.2016г. на Обходен път II, в района между гр. ***** и с. ***** , в резултат на виновно противоправно поведение (бездействие) на служител на ответника във връзка със стопанисването, поддържането и ремонтирането на общинската пътна мрежа и сумата 412,50 лева, представляваща обезщетение за забава в размер на законна лихва за периода 20.07.2018г.- 20.07.2021г., за което е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК от 04.08.2021г. по ч.гр.д. № 40823/2021г. по описа на СРС, 170 състав.

В срока и реда по чл. 131 ГПК ответникът е подал отговор на исковата молба, в който се изразява становище за неоснователност на предявените искове. В отговора се оспорва механизма на ПТП, съществуването на причинно- следствена връзка между механизма на ПТП и вредите; плащането на застрахователно обезщетение. Ответникът навежда доводи, че няма неизпълнение на възложената работа на негови служители.

В обобщение, ответникът счита предявените искове за неоснователни и моли да бъде постановено решение, с което същите да бъдат отхвърлени.

Съдът, като съобрази доводите на страните и обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 410, ал. 1, т. 2 КЗ, с плащането на застрахователно обезщетение застрахователят встъпва в правата на застрахования до размера на платеното обезщетение и обичайните разноски, направени за неговото определяне, срещу възложителя по повод неизпълнение на възложената от него работа на трети лица, при или по повод на която са възникнали вреди.

За възникване на регресното вземане в настоящия случай е необходимо да се установят следните факти: да е сключен договор за имуществено застраховане между ищеца и водача на увредения автомобил, в срока на застрахователното покритие на който и в следствие на виновно и противоправно поведение на ответника (бездействието на негов служител във връзка със стопанисването, поддържането и ремонтирането на републикански пътища) да е настъпило застрахователно събитие, което представлява покрит риск, като в изпълнение на договорното си задължение ищецът да е изплатил на застрахования застрахователно обезщетение в размер на действителните вреди.

По отношение на иска с правно основание по чл. 422 ГПК вр. чл. 86 ЗЗД в

тежест на ищеца е да докаже наличието на главен изискуем дълг и изпадането на ответника в забава, съответно отправена от ищеца покана за заплащане на главницата, получена от ответника при условията на чл. 84, ал. 2 ЗЗД.

Съобразно правилата за разпределение на доказателствената тежест ищецът следва да установи горепосочените обстоятелства, а в тежест на ответника е да докаже, че е погасил претендираното вземане.

Безспорно в отношенията между страните е, а и се установява от представените писмени доказателства- застрахователна полица № ***** от 28.03.2016г., че към момента на настъпване на ПТП между ищеца и собственика на л.а. м. „*****“ е съществувало застрахователно правоотношение, въз основа на договор за имуществена застраховка „Каско“, със застрахован обект л.а. м. „*****“, модел „*****“ с рег. № *****, с период на застрахователно покритие от 29.03.2016г.- 28.03.2017г. както и че пътният участък, където е станало ПТП е част от републиканската пътна мрежа.

В изпълнение на произтичащите от договора задължения собственикът на автомобила е уведомил застрахователя за настъпилото застрахователно събитие, за което е образувана щета № *****. В уведомлението водачът на автомобила е посочил, че при движение на автомобила от с. ***** към гр. ***** попаднал в дупка на пътя, каквито там имало много, вследствие на което скъсал част от протектора на предна лява гума и бил образуван балон на задна лява гума.

Във връзка с постъпилото уведомление за настъпило застрахователно събитие, ищцовото дружество е представило опис – заключение за установените щети по автомобила, доклад по щета № ***** и експертиза по щета. От посочените доказателства се установява, че експертите на дружество са определили стойността на дължимото застрахователно обезщетение за поправяне на насените щети по автомобила в размер на 1353,59 лева. Представено е платежно нареждане от 01.09.2016 г. за заплащане на определеното обезщетение в полза на „***** ООД, посочен в застрахователната полица като лизингополучател на застрахования обект, предмет на договора.

Спорни в отношенията между страните са обстоятелствата относно механизма на процесното ПТП, както и причинно- следствената връзка между него и настъпилите щети по автомобила. Механизмът на ПТП е установен от събраните по делото писмени доказателства и заключението на съдебна автотехническа експертиза (САТЕ), съгласно заключението на която механизмът на ПТП е следният: на 29.06.2016г. процесният лек автомобил, управляван от С. Т., се е движил по второкласния Републикански път ***** (гр. Видин- с. Черквица, обл. Плевен) и в участъка между с. ***** и гр. *****, където пътното платно е без пътна маркировка и асфалтова настилка, на места с нарушено покритие, автомобилът преминал през несигнализирана и необозначена дупка на пътното платно. Вследствие на това били увредени до

негодност двете леви гуми на автомобила. В заключението си експертът е посочил, че механизмът на ПТП е вредите се намират в причинно- следствена връзка.

В чл. 125, т. 1- 8 ЗДвП са регламентирани случаите, в които службите за контрол на Министерството на вътрешните работи (МВР) посещават задължително мястото на пътнотранспортното произшествие. Процесният случай не попада сред регламентирани хипотези на задължително посещение на мястото на ПТП от органите на МВР. Наред с това, съгласно чл. 6, ал. 1 Наредба № ІЗ- 41 от 12.01.2009г. за документите и реда за съставянето им при пътнотранспортни произшествия и реда за информиране между МВР, КФН и Информационния център към Гаранционния фонд, издадена на основание чл. 125а, ал.2 от ЗДвП и чл. 294, ал. 7 от КЗ (отм.), не се посещават от органите на МВР- „Пътна полиция” и не се съставят документи за: 1. повреди на МПС, възникнали в резултат на природни бедствия; 2. пожар на МПС; 3. повреди на МПС, възникнали в паркирано състояние; 4. повреди на МПС, които не са причинени от друго ППС; 5. повреди по стъклата на автомобила. Процесният случай попада в приложното поле на хипотезата по т. 4. Освен това, се касае за ПТП с един участник, при което автомобилът може да продължи движението си на собствен ход, поради което по аргумент от противното от чл. 125, т. 8 ЗДвП не е задължително за ПТП да бъде съставен протокол. Следователно в случая липсва задължителна форма за доказване на настъпване на ПТП.

В обобщение, по делото се доказва пълно и главно, че ПТП е настъпило при описания в исковата молба механизъм, като получените вреди са в пряка причинно- следствена връзка с механизма на ПТП.

Плащането на застрахователното обезщетение се установява от заключението на назначената съдебно- счетоводна експертиза, съгласно което на 01.09.2016г. банковата сметка на “***** ООД е заверена със сумата 1353,59 лева, с основание за извършения превод “*****/ *****”.

Съгласно чл. 3, ал. 1 Закона за пътищата (ЗП), пътищата са републикански и местни, като републикански пътища са автомагистралите, скоростните пътища и пътищата от първи, втори и трети клас, които осигуряват транспортни връзки от национално значение и образуват държавната пътна мрежа, по аргумент на чл. 3, ал. 2 ЗП. Според чл. 19, ал. 1, т. 1 ЗП, републиканските пътища се управляват от “*****”, като съобразно чл. 30, ал. 1 ЗП, Агенцията осъществява дейностите по изграждането, ремонта и поддържането на републиканските пътища. Конкретиката на случая сочи, че процесното събитие е настъпило на Републикански път “*****” (гр. Видин- с. Черквица, обл. Плевен), в участъка между с. “*****” и гр. “*****”.

В обобщение по делото е установено, че вредите по лекия автомобил са настъпили поради бездействието на лицата, на които ответникът е възложил

поддържането на републиканската пътна мрежа.

Изложеното обуславя извода, че са налице всички предпоставки за ангажиране на обективната гаранционно-обезпечителната отговорност на ответника.

Според чл. 400 КЗ, при вреди на имущество обезщетението не може да надвишава действителната стойност на причинените вреди. Съгласно чл. 15, ал. 4 Наредба № 24 от 8.03.2006г. обезщетението за вреди на моторни превозни средства се определя по методиката за уреждане на претенции за обезщетение на вреди, причинени на моторни превозни средства, съгласно приложения № 1-6.

Методиката за уреждане на претенции за обезщетение на вреди, причинени на МПС по задължителна застраховка "Гражданска отговорност" по Наредба № 24 от 8.03.2006 г. на КФН, съгласно чл. 4 от нея, представлява указание за изчисляване на размера на щетата на МПС в случаите когато обезщетението се определя от застрахователя, на когото не са представени фактури за извършен ремонт в сервиз - в т.см. решение № 52 от 8.07.2010г. по т. дело № 652/ 2009г. на ВКС, ТК, I т.о; решение № 109/ 14.11.2009г. по т.д. № 870/ 2010г., решение № 153/ 22.12.2011г. по т.д. № 896/ 2010г.; решение № 209 от 30.01.2012г. на ВКС по т. д. № 1069/ 2010г. , II т.о., с което на материалноправния въпрос относно за приложимостта на утвърдената с Наредба № 24/ 08.03.2006г. на КФН Методика към имуществената застраховка "Каско на МПС" и значението ѝ за размера на дължимото от застрахователя застрахователно обезщетение е даден отговор, че *"Методиката по Наредба № 24/ 08.03.2006г. на КФН не е задължителна, а съставлява указание относно начина на изчисляване на размера на щетата на МПС от застрахователя в случаите, когато на същия не са представени надлежни доказателства (фактури) за извършен ремонт на МПС в сервиз и когато застрахователното обезщетение се определя по експертна оценка. Даденото в този смисъл разрешение важи както за обезщетението по чл. 226 КЗ, така и при иск по чл. 213 КЗ"*. При изчисляване на обезщетението не следва да се прилага и коефициента на овехтяване. В т.см. решение № 79 от 2.07.2009г. на ВКС по т.д. № 156/ 2009г., I т.о.: *"Размерът на застрахователното обезщетение се определя в рамките на договорената застрахователна стойност на имуществото, съобразно доказания размер на претърпяната вследствие застрахователното събитие вреда, който не може да надхвърля действителната стойност на увреденото имущество, определено по пазарната му стойност. При изчисляване размера на обезщетението не следва да се прилага коефициент за овехтяване, тъй като последният е инкорпориран в самата застрахователна стойност"*; решение № 6 от 2.02.2011г. на ВКС по т.д. № 293/ 2010г. , I т.о. Обезщетението по имуществена застраховка се определя в рамките на договорената максимална застрахователна сума, съобразно стойностния еквивалент на претърпяната вреда, който не може да надхвърля **действителната стойност** на увреденото имущество, определена като **пазарната му стойност към датата на увреждането**. Нормата на чл. 400 КЗ във връзка с чл. 203 ал. 2 КЗ във връзка с ал. 4

КЗ, изрично урежда, че когато между страните по застрахователни договор не е уговорено друго, то обезщетението се дължи по действителната стойност на увреденото имущество, като за такава се смята стойността, срещу която вместо него може да се купи друго със същото качество /ал.2/, т.е по пазарната му стойност. В тази насока ВКС се е произнесъл и в решение № 115 от 9.07.2009 г. на ВКС по т. д. № 627/2008 г., II т. о., ТК и решение № 209 от 30.01.2012 г. на ВКС по т. д. № 1069/2010 г., II т. о., ТК. Конкретиката на случая сочи, че действителната стойност на увреденото имущество е 1353,59 лева, в какъвто размер е определеното от ищеца обезщетение.

В обобщение, от събраните доказателства по делото се установи, че са налице всички юридически факти, предвидени в хипотезата на чл. 411 КЗ, което обуславя извод за основателност на иска и неговото уважаване.

По отношение на иска с правно основание по чл. 86 ЗЗД:

Релевантен към предмета на спора е изпаднал ли е ответникът в забава. Съгласно чл. 84, ал. 2 ЗЗД, когато няма определен ден за изпълнение, длъжникът изпада в забава, след като бъде поканен от кредитора. Ищецът е представил регресна покана, с изх. № *****г., до Областно пътно управление- Враца, получена на 06.02.2017г., което обуславя извод за изпаданото на ответника в забава. Определен по реда на чл. 162 ГПК, размерът на обезщетението за забава е 412,50 лева.

Предвид изложеното предявеният иск е основателен и следва да бъде уважен.

По отношение на разноските по делото:

При този изход на делото, право на разноски има ищецът. Съгласно задължителните тълкувателни разяснения, дадени с т. 12 от Тълкувателно решение № 4 от 18.06.2014г., постановено по тълк.д. № 4/ 2013г. на ОСГТК на ВКС, съдът който разглежда иска, предявен по реда на чл. 422 ГПК, следва да се произнесе за дължимостта на разноските, направени и в заповедното производство, като съобразно изхода на спора разпреди отговорността за разноските както в исковото, така и в заповедното производство.

Съобразно изложеното на ищеца следва да се присъдят направените в заповедното производство разноски в размер на 85,40 лева и тези в първоинстанционното исково- в размер на 775 лева.

Мотивиран от изложеното, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по отношение на *****, ЕИК *****, съществуването на вземането на “*****“ АД, с ЕИК

*****, за сумата 1353,59 лева, представляваща регресно вземане за платено обезщетение по щета № ***** по имуществена застраховка „Каско”, обективирана в застрахователна полица № *****/ 28.03.2016г. за настъпило на 29.06.2016г. застрахователно събитие- ПТП, ведно със законната лихва върху сумата от датата на депозиране на заявление по чл. 410 ГПК- 12.07.2021г. до окончателното изплащане на сумата, на основание чл. 422 ГПК вр. чл. 410, т. 2 КЗ, вр. чл. 49 ЗЗД и сумата 412,50 лева, представляваща обезщетение за забава в размер на законната лихва за периода 20.07.2018г.- 20.07.2021г., на основание чл. 422 ГПК вр. чл. 86 ЗЗД, за което е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК от 04.08.2021г. по ч.гр.д. № 40823/2021г. по описа на Софийски районен, 170 състав.

ОСЪЖДА *****, с ЕИК *****, да плати на “*****“ АД, с ЕИК *****, сумата 85,40 лева, представляваща направени в производството по ч.гр.д. № 40823/ 2021г. По описа на Софийски районен съд, 170 състав и сумата 775 лева, представляваща направени в първоинстанционното производство разноси, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК. Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____